

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 690/2016
02.06.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача З.Ђ. из Л., чији је пуномоћник В.С., адвокат из Л., поводом захтева ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Чачку Р4 и бр. 481/15 од 29.01.2016. године, у седници одржаној 02.06.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Вишег суда у Чачку Р4 и бр. 481/15 од 29.01.2016. године, у ставу четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Чачку Р4 и бр. 481/15 од 29.01.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев за заштиту права на суђење у разумном року предлагача, те је утврђено да је у извршном поступку који се води пред Основним судом у Горњем Милановцу у предмету И 10389/10 (раније Општинског суда у Горњем Милановцу И 269/94), повређено право предлагача на суђење у разумном року. Ставом другим изреке, наложено је Основном суду у Горњем Милановцу да предузме одговарајуће мере како би се извршни поступак из става првог изреке решења окончао у року од шест месеци по правноснажности решења. Ставом трећим изреке, одређена је примерена накнада предлагачу у износу од 70.000,00 динара, која ће се исплатити на терет буџетских средстава РС опредељених за рад судова у року од три месеца, рачунајући од дана подношења захтева предлагача за исплату. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев за исплату примерене накнаде преко износа одређеног у ставу трећем изреке решења до траженог износа од 200.000,00 динара, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезана је Република Србија да из буџетских средстава опредељених за рад судова предлагачу на име трошкова поступка исплати износ од 6.780,00 динара у року од три месеца по правноснажности решења.

Против наведеног решења у односу на став четврти предлагач је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386., у вези члана 402. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 46/95 ... 55/14), на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба предлагача неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд, као другостепени суд у овом поступку, пази по службеној дужности.

Према разлозима побијане одлуке предлагач је поднео Вишем суду у Чачку захтев за заштиту права на суђење у разумном року у извршном предмету који се води пред Основним судом у Горњем Милановцу И бр. 10389/10 (раније пред Општинским судом у Горњем Милановцу И 269/94). Предлагач је у захтеву тражио да се утврди да му је повређено право на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Горњем Милановцу И 10389/10, да се обавезе извршни суд да спроведе поступак извршења у року од три месеца, да се предлагачу досуди на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року износ од 200.000,00 динара, као и трошкови поводом овог поступка. У захтеву се, између осталог, наводи да је првостепени суд донео решење о извршењу још 15.11.1994.године, те да поступак још није завршен ,из којих разлога подноси овај захтев.

Поступајући по захтеву предлагача, у смислу члана 8а и 8б Закона о уређењу судова, Виши суд у Чачку, као непосредно виши суд у односу на Основни суд у Горњем Милановцу, је прибавио списе предмета Основног суда у Горњем Милановцу И бр. 10389/10 (раније Општинског суда у Горњем Милановцу И 269/94) и утврдио да је З.Ђ., овде предлагач, у својству извршног повериоца поднео Општинском суду у Горњем Милановцу дана 15.11.1994. године предлог за извршење против извршног дужника Љ.Л. из села Л., ради наплате дуга на основу поравнања Општинског суда у Горњем Милановцу П 628/94 од 12.10.1994. године, као и ради наплате трошкова извршног поступка и то продајом непокретности дужника и исплатом на рачун извршног повериоца. Решење о извршењу Општински суд у Горњем Милановцу је донео 15.11.1994. године под бр. И 269/94. Виши суд у Чачку је увидом у наведени предмет побијаним решењем утврдио све даље процесне радње које су предузете од стране суда, као и активност и учешће извршног повериоца, овде предлагача и извршног дужника, те је утврдио да извршни поступак још увек није окончан, те да траје више од 21 године. Зато је Виши суд у Чачку утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року и наложио је да се предузму све мере како би се извршни поступак окончао у року од шест месеци. Предлагачу је досудио примерену накнаду у износу од 70.000,00 динара, с тим да је одбио захтев за исплату за више тражени износ до траженог износа од 200.000,00 динара и досудио трошкове поступка у износу од 6.780,00 динара.

Испитујући основаност жалбе у одбијајућем делу захтева за примерену накнаду, Врховни касациони суд је закључио да је захтев за накнаду већи од досуђене правилно одбијен као неоснован.

Врховни касациони суд налази да се жалбом предлагача неосновано указује да је досуђени износ на име накнаде одређен прениско.

Имајући у виду све околности случаја (дужину трајања извршног поступка више од 21 године који је сложен, поступање суда и значај предмета за подносиоца), Врховни касациони суд сматра да би досуђивање примерене накнаде у износу већем од досуђеног било противно циљу коме служи та накнада (да представља сатисфакцију) и погодновало би тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом. Наиме, правна природа ове накнаде, коју суд може али и не мора одредити је таква да представља одређени вид сатисфакције, која заједно са изреченом мером за убрзање поступка утиче на убрзање и окончање поступка у коме је дошло до прекорачења разумног рока, као и даље спречавање повреде права.

На основу члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку и члана 8б став 3. и 8в Закона о уређењу судова, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци у ставу првом.

Одлука као у ставу другом изреке донета је применом члана 165. став 1. ЗПП, у вези са чланом 28. ЗВП, јер предлагач није успео у жалбеном поступку.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,с.р.**